

Sidste søndag i kirkeåret (732 -163 – 305/321- 217 – 266)

”Jeg priser dig fader, himlens og jordens herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige”.

Dagens læsning fik mine tanker til at gå på flugt til barndommen – den forunderlige tid, hvor man formes af livet. Én af mine kammerater og en bestemt hændelse med ham - dukkede således op i min erindring.

Da jeg skulle begynde i 4. klasse, blev jeg flyttet fra Sølvgade skole i det indre København over på Sct. Hansgade skole, der ligger på det indre Nørrebro. Her blev min bedste kammerat Kenneth. Kenneth var egentlig en lystig fætter – men det vi i dag vil kalde et omsorgssvigtet barn.

Han pjækkede tit fra skole – af og til pjækkede jeg sammen med ham – så købte vi en cerut i tobakshandlen over for skolen og løb ned til Sortedams søen – hvor vi sad på en bænk og røg cerutten. Der følte vi os rigtig befriet fra verdens åg og krav – følte os som frie fugle.

Kennets far sad mestendels på et værtshus og hans mor var luder. Engang hvor Kennet ikke var kommet i skole, bad vores klasselærer mig om at stikke hjem til ham for at få ham i skole – han turde nemlig ikke selv gå derhen. De boede på 5. sal inde i baggården i en af de nu for længst bortsanerede ejendomme i Fredensgade – et mørkt og ildelugtende sted.

Der sad Kenneth på trappen ud for deres hoveddør, iført korte bukser – selv om det var vinter. Jeg sagde til ham - at han skulle gå med over i skolen – og for at lokke ham huskede jeg ham på, at vi snart skulle have vores madder.

Vi fik nemlig skolemad derover på Nørrebro - og Kenneth spiste altid alle de fedtemadder, han kun nå at proppe i sig. Med nedslået blik sagde han: ”jeg har ikke min skoletaske – og min mor har besøg – så jeg kan ikke komme ind og hente den. Og Kenneth vidste alt for godt – at når man ikke havde sine bøger med i skole – så vankede der en svidende lussing.

Vi sad lidt der på trappen – så kom der en mand ud af deres hoveddør – han sparkede lidt til os - så han kunne komme ned ad trappen. Kenneths

mor tronede så frem i døråbningen i en snavset badekåbe og uglet hår. Da hun hørte at han manglede sin skoletaske, hentede hun den og smed den ud på trappen uden et ord - og smækkede døren i med et brag.

Vi luntede så i skole – og Kenneth fik proppet sig med fedtemader. I sidste time havde vi religion. Lærerinden – som var datter af skolens inspektør, havde lige netop den dag sat sig for - at fortælle os, hvad det ville sige at være et ordentligt kristent menneske, hvad vi måtte vide, såfremt vi skulle gøre os håb om, at Gud ville have noget med os at gøre.

Jo, vi skulle skam høre om det at være et Guds barn! Henført fortalte hun om, hvordan hendes mor hver aften havde bedt Fadervor med hende - inden hun skulle sove – og at man altid skulle takke Gud, før man spiste – for det var hans gode gaver.

Pludselig sprang Kenneth op og løb op til katederet og råbte ud over klassen: ”Hun lyver – for jeg er Guds barn” - og så kravlede han op på katederet og der blev han ved med at stå og råbe: ”Jeg er Guds barn” – igen og igen. Lærerinden løb ud og råbte på hjælp – og så kom en af de mandlige lærer. Han tog Kenneth ned og stak ham en svingede lussing og satte ham over i skammekrogen.

Der måtte han så stå resten af timen og høre på, hvad der ellers kendetegnede et Guds barn.

Der var bestemt ikke megen kærlighed i den barndom til lille Kennet – men vores religionslærerinde fik da åbenbaret for ham, hvad Jesus mener med at Gud ”har skjult dette for vise og forstandige... ”.

Dagens læsning starter med ordene: ”På denne tid tog Jesus til orde og sagde” - men mere tekstnært oversat står der egentligt: ”I den stund svarede Jesus og sagde... ”

Og det var ikke en hvilken som helst stund han stod i. For han var vred – han var skuffet. Skuffet over at hans samtid ikke vil forstå, hvad hans komme betyder – men tværtimod truende de ad ham.

Men da – i denne stund kommer Jesus så med sit fryderåb – et råb udtalt i fortvivelse: En lovprisning af Gud, hans Himmelske Fader, for at have skjult for vise og forstandige at han er Guds lam - men åbenbaret det for umyndige. ' Åbenbaret at han er den som kommer – at han er Kristus – Guds Søn – og at det er i ham, Gud åbenbarer sig.

Kenneth havde i sin lomme et lille let bøjet Dagmarkors – det havde han fundet i en sandkasse på en legeplads – antageligvis var det en dåbsgave som en lille pige havde haft hængende om haslen – men mistet engang under leg.

Kenneth mente at dette lille smykke ville bringe ham rigdom i livet – det var jo af sølv. Han tog det tit op af lommen for at sikre sig, at han havde det endnu.

Mon ikke Kennet den dag i religionstimen - i al sin elendighed følte, at han ikke var alene – trods verdens dom. For Gud møder sit skaberværk der ude, hvor alt er øde og tomhed - hvor alt synes tabt - møder de fortabte og giver dem hvile. Alt givet gratis af den Kærligheds Ånd.

Tag mit åg på jer og lær af mig – for mit åg er godt og min byrde let. Det er ord til enhver – til den vise og den forstandige og til den umyndige – en indbydelse til at finde hvile i al vor fortabthed.

Og den hvile er kun at finde i Kristus. Og det betyder at der i ham - er givet os det – som vi aldrig i livet kan skænke os selv: Nemlig syndernes forladelse.

Og det er kun i dette forkætrede menneskes død, vi kan finde det – som vi ikke selv evner og kan.

Og det vi finder - er det dyrebareste smykke: Korset hvorpå han blev givet for vores skyld.

Amen